

„Skaitykite ir apmąstykite. Ši knyga turėtų būti privalomas skaitinys“

- Ölandsbladet

25 METAI PRAGARE

Atviras pasakojimas iš prieštaringai vertinamos
paslaptingos scientologijos sektos vidaus

MARIETTE LINDSTEIN

obuolys.

MARIETTE LINDSTEIN

25 METAI PRAGARE

Romanas

Vertė
UAB „KNYGŲ MINISTERIJA“

*Atviras pasakojimas iš prieštarigai vertinamos
paslaptigos scientologijos sektos vidaus*

KELETAS AUTORĖS ŽODŽIŲ

Ilgai svarsčiau, kaip geriausiai parašyti šią knygą. Kaip sutalpinti dvidešimt penkerius metus, praleistus sektoje, kad viskas būtų suprantama nieko apie ją nežinančiam žmogui?

Galiausiai nusprendžiau remtis aiškiausiais prisiminimais. Kai kurie mano gyvenimo laikotarpiai tapo labai neryškūs. Kiti taip įsirežė, kad prisimenu viską, kas įvyko, su smulkiausiomis detalėmis. Nežinau, kodėl taip yra, galbūt žmogaus smegenims svarbiausia išsaugoti tai, kas daro didžiausią įspūdį. Taigi sudėlioti mano gyvenimo istoriją padės stipriausi prisiminimai.

Kiek įmanoma, vengiau scientologų vartojamos nomenklatūros. Kai kuriuos žodžius išversdavau į švedų kalbą, kitų išversti tiesiog neįmanoma.

Kai kurių knygoje minimų asmenų vardus ir pavardes pakeičiau siekdama apsaugoti jų tapatybę. Dialogus perteikiau kuo tiksliau, kaip prisimenu.

Atsižvelgiau į sūnaus pageidavimą neminėti jo žmonos ir dukterų vardų ir nesileisti į jo asmeninio gyvenimo detales.

Daugelis žmonių keitė mano gyvenimą. Jei jūsų nepaminėjau, tai nereiškia, kad jūsų nevertinu ir nemyliu – tiesiog sekiau bendrą istorijos giją.

PROLOGAS

2015

Anna Lindman iš SVT sėdi priešais mane prie mūsų aptriušio virtuvės stalo, kuris taip pat tarnauja man kaip rašymo vieta. Su vyru Danu nuomojamės pritaikytą gyventi žiemą kotedžą prie jūros. Turint du šunis ir abiem dirbant iš namų, darosi per ankšta. Vis dėlto nenorime kraustytis. Jorvike, kur gyvename, gražu: pakaitomis uolos ir smėlėti paplūdimiai, pušynas su pėsčiųjų takais, mediniais suoliukais, ir atsiveria vaizdas į jūrą. Nuo kotedžo dviračiu galiu numinti iki savo vaikystės namų, kur vis dar gyvena mano tėvai. Mudu su Danu buvome pakerėti gamtos grožio ir norime pasilikti, nors erdvės viduje ir mažoka.

Tačiau ne viskas buvo gerai. Ilgą laiką mane kamavo košmarai: visokiausios to paties sapno versijos. Sapnuodavau, kad esu prievarta grąžinta į scientologijos būstinę ir šį kartą negaliu pabėgti. Paprastai pabudavau nuo panikos priepuolių ir negalėdavau vėl užmigti. Praėjo dešimt metų nuo tada, kai išėjau iš sektos, bet supratau, kad iš jų valdžios laisvinuosi lėtai. Neišsivaduoji iš to per dieną ir per dieną netampi laisvas ir laimingas. Pirmiausia turi nutraukti visus emocinius ryšius, tada stengtis suprasti savo veiksmus, o kai žaizdos užgyja, prieš akis – visas gyvenimas, kad išmoktum gyventi su

randais. Tačiau dabar parašiau romaną, kurį įkvėpė laikas, praleistas su scientologais. Rašymas turi būti terapija, ir kol kas tai padeda. Košmarai išnyko, ir aš pasiryžau prabilti dokumentiniame filme. Štai kodėl Anna yra čia.

Ji atrodo šiek tiek susirūpinusi.

„Kaip jautiesi, Mariette?“

Turėčiau jai paaiškinti, kad tik aš žinau, kas dabar nutiks. Nes Bažnyčios veiksmai refleksiški, kaip Pavlovo šunų. Vos tik pasirodysiu per televiziją, pradės persekioti. Aš jau esu *persona non grata*, nes pabėgau iš jų būstinės. Pasisakymas prilygsta išdavystei ir įtraukia mano pavardę į didžiausių jų priešų sąrašą.

Bet Annai apie tai nieko nesakau. Ji jau žino, kad pasitraukimas iš sektos ir atviras kalbėjimas brangiai kainuoja. Mes suprantame: yra rizika, ir ne tik man. Tačiau jei ir noriu, kad kas nors papasakotų mano istoriją, tai Anna, turinti didelę sektantės patirtį, be to, ji – ir empatiška. Taigi tiesiog sakau: „Jausmas geras. Aš noriu tai daryti.“

Iš pradžių viskas klostosi gerai. Anna su filmavimo grupe pas mus būna visą dieną. Vėliau palaikome ryšį. Dabar vasara, o laida turi būti parodyta ankstyvą rudenį. Likus šiek tiek daugiau nei savaitei iki programos rodymo, paskambina Anna. Iš karto galiu pasakyti: kalba neužtikrintai. Netrukus pasako, kad sulaukė grasinimų. Kažkas iš scientologų paskambino ir pasakė: bus pasekmių, jei SVT parodys mano interviu. Ji patikina, kad jų Saugumo departamentas labai rimtai vertina šį incidentą, ir neturėčiau nerimauti: redakcija, žinoma, nepasiduos grasinimams. Pirma mano reakcija – gūžteliu. Ko tikėjaisi? Annai sakau tą patį: „Mes tai žinojome.“ Kita reakcija yra fizinė ir netikėta: krūtinė įsitempia, skrandį sugniaužia. Keilioms akimirkoms tarsi išeinu iš savęs, ir per šį laikiną pasikeitimą

bauginamai aiškiai matau savo ateitį. Niekada nebūsiu visiškai saugi. Dabar kelio atgal nebėra.

Po skambučio kalbuosi su Danu, o jis sako: tikriausiai tik grasi-na. Scientologų bažnyčia taip elgiasi nuolat. Vis dėlto negalima jų nuvertinti, nes jie turi didelę grupę darbuotojų, kurie sistemingai puldinėja ir persekioja perbėgėlius. Gali sau leisti samdyti brangiausius, agresyviausius advokatus. Šiuo metu Danas mane nuramina. Vis dėlto įtampa verčia nerimauti. Sėdu į autobusą, važiuojantį į Halmstadą. Be tikslo vaikštau gatvėmis. Mėgaujuosi buvimu tarp žmonių. Po dešimties laisvės metų vis dar jaučiu palengvėjimą, kai galiu nevaržomai vaikščioti.

Kai tik grįžtu ir įjeinu pro duris, suskamba namų telefonas. Jį turime tik dėl mano tėvų. Jiems per aštuoniasdešimt, ir mobilieji telefonai – ne jiems. Atsiliepiu. Iš pradžių kelias sekundes kitame laido gale – tyla. Tada žemas, iškreiptas vyro balsas sako: „Jie įsilaužė į jūsų kompiuterį“ ir ragelį padeda. Iš pradžių atrodo taip absurdiška, kad nusijuokiu. Kai Danas paklausia, kas skambino, ir pasakau, jis pataria: „Patikrink, ar tai tiesa.“

Einu prie kompiuterio. Ir... negaliu pasiekti savo el. pašto. Slaptažodis neveikia. Tas pats ir socialiniuose tinkluose. Susisiekiu su pagalbos tarnybos darbuotoju, šis sujungia su jų Saugumo skyriumi. Jaunas, malonus vyras iš ten nuotoliniu būdu prisijungia prie mano kompiuterio. Kelias valandas kartu viską peržiūrinėjame, kol išsenku: svaigsta galva ir pykina. kažkas bandė prisijungti prie mano banko sąskaitos. kažkas įsilaužė į mano el. pašto dėžutę. Tas pats asmuo prisijungė prie dokumento, kuriame yra mano nebaigtas rankraštis. Be to, įsilaužėlis užkrėtė kompiuterį virusu. Jaunuolis, turintis begalinę kantrybę, pašalina virusą, įdiegia naujas apsaugos sistemas ir, kaip jis vadina, patikimą antivirusinę programinę įrangą.

Liepia pasikeisti visus slaptažodžius ir palaukia. Kiekvieną kartą, kai daro ką nors naujo, pasako, kiek tai kainuos, ir tai yra daug, bet šiuo metu sumokėčiau bet kiek.

Kai baigiame darbą, jau vidurnaktis. Virš milžiniškų rododendrų už mūsų kambario lango pakyla blyškus mėnulis. Ant sofos ilsisi du mūsų šunys – jie nežino apie mamos rūpesčius. Tačiau Danas, paprastai įkūnijantis ramybę, neiprastai įsitempęs.

Turėčiau jaustis dėkinga, kad kažkas perspėjo, džiaugtis išgelbėtu rankraščiu, būti patenkinta savo neįveikiamomis apsaugos sistemomis, bet tą akimirką galvoju tik viena: dabar jie įjungė pragaro mašiną.

I SKYRIUS

GRĮŽIMAS NAMO

Nė viename iš daugelio butų ar bendrabučių, kuriuose gyvenau suaugusi, nesijaučiau kaip namie, iki tol, kol prieš kelerius metus su Danu nusipirkome namą. Tik viena vieta man buvo tikri namai – namas prie jūros, kuriame užaugau.

Už dviejų šimtų metrų nuo namų durų atsidursi prie kranto ir ant liežuvio pajusi druskos skonį, o plaučiuose – gaivų orą. Smėlio paplūdimys su nendrėmis apaugusiomis kopomis. Jūra, kuri po audros atrodo kaip stiklinė, o saulei šviečiant – žalsvai mėlyna. Pažįstu visus jos veidus. Šėlstanti jūra, putojanti jūra, banguojanti jūra, veidrodinė jūra. Kelias į paplūdimį veda per miškingą vietovę: pušys ir mišrūs medžiai. Rudenį drėgmė skeidžia šlapios žemės ir pušų spyglių kvapą. Vasarą saldžiai kvepia laukinėmis rožėmis. Ramią dieną vaizdas nuo paplūdimio gana tolygus. Šen bei ten – midijomis nusėtos uolos, virpančios bangelės ir retkarčiais praplaukianti valtys. Bet kai pučia vėjas, vanduo pagyvėja, o rusvai žalios bangos kyla putojančiomis keteromis. Prieš pat audrą spalvos dar labiau patamsėja: dangus pasidaro grėsmingai pilkas, o smėlis – rausvai rudas. Vėjo blaškomos keteros kyla vis aukšty, nendrės linguoja. O kai jūra griaudi aukštomis bangomis, šiaušdamasi ir sukdamasi taip, kad putos svaigina, būna pati gražiausia net ir lyjant.

Tuo metu, kai padėtis sektoje buvo pati blogiausia, kai beveik ne-leisdavo miegoti, viltis vos ruseno, o neviltis draskė į gabalus, mintis, kad grįšiu čia, palaikė mane gyvą. Jei ne ši vieta, paplūdimys, saugus ir jaukus namas ir žmonės, kurie ten manęs laukė, niekada nebūčiau sėdėjusi čia ir šiandien rašiusi šio teksto.

Namas, kuriame užaugau, pastatytas šeštame dešimtmetyje Sen-drume netoli Halmstado. Jis stovi šešių šimtų kvadratinų metrų sklype; sienos baltų blokų, stogas raudonų čerpių. Kaip ir dauguma tuo metu statytų namų, jis yra funkcionalus, maksimaliai išnaudo-tas planas. Viskas praktiškai sustyguota, išskyrus daugybę durų. Kas projektavo šiuos namus, turbūt turėjo fetišą durims, nes jų yra dvidešimt: dvigubos lauko, garažo, katilinės, terasos, studijos, san-dėlio, palėpės. Mudu su broliu Kristoferiu vis dar juokaujame apie jas. Vaikystėje, jei vidury nakties atsikeldavai šlapintis, ne kartą už-kliūdavai už pravirų durų. Kai buvome maži, gąsdindavau Kristofe-rį, kad vieną naktį jis įeis ne pro tas duris, pateks į siaubo namus ir nebegalės grįžti. Nuo mažens turėjau polinkį į įtampą. Kristoferis, šešeriais metais jaunesnis už mane, gavo gerą dozę pasakojimų apie vaiduoklius ir įžvelgė mano dramos artistės talentą.

Prieš statant namus, tėvai turėjo pasirinkti sklypą. Saugumo su-metimais pasirinko labiausiai nutolusį nuo judraus kelio netoliese. Aš jau buvau įtraukta į sąrašą. Nepraėjus nė metams, kai jie persi-kraustė, gimiau Halmstade.

Vaikystė buvo saugi. Tėvas dirbo rajono muzikantu ir muzikos mokytoju, o laisvalaikiu tapė paveikslus. Mama buvo namie su mu-mis, vaikais, ir fotografuodavo, kai tik galėdavo.

Tėvai kilę iš labai skirtingų sluoksnių. Mano seneliai buvo Tul-lesbo pilies ir dvaro valdytojai, o tėvas vaikystė skurdo. Jis sakydavo,

kad šeima ištisas savaites turėjo valgyti tik burokėlius. Kadangi tėtis nevengdavo perdėti, kalbų apie burokėlius klausydavome su pašaipą, bet, nepaisant to, žinojome: šeimai buvo sunku. Kad tapo muzikantu – pasisekė. Jis susigundė padėvėtu akordeonu, pats išmoko groti taip gerai, kad jam buvo leista groti vestuvėse ir kituose renginiuose. Mano seneliai suprato: sūnus yra gabus, bet negalėjo sau leisti mokėti už jo mokslą, todėl kaip išeitį pasirinko kariuomenę ir gavo vietą kariniame orkestre. Iš ten pateikė paraišką į Muzikos akademiją ir buvo priimtas.

Mama buvo kilusi iš geriau gyvenančios šeimos Biolse, Morupe, netoli Falkenbergo. Senelis buvo statybininkas ir savivaldybės tarnautojas. Ir močiutė, ir senelis labai rūpinosi savo gimtuoju miestu ir buvo varomoji Morupo senosios mokyklos ir bendruomenės centro išsaugojimo jėga. Mama persikėlė į Halmstadą iš esmės dėl to, kad nereikėtų prižiūrėti gerojai jaunesnių brolių ir seserų. Ji lankė verslo administravimo kursus ir dirbo parduotuvėje. Ji su tėčiu susipažino, kai jis vieną vasaros vakarą žaidė Norre Katts parke. Jis pastebėjo ją žiūrovų salėje, ir, pasak jų abiejų, meilė buvo iš pirmo žvilgsnio.

Vaikystėje pavasarį rinkdavome kankorėžius, vasarą degindavomės ir maudydavomės, rudenį vaikščiodavome po mišką, o žiemą slidinėjdavome. Gyvenimas būtų buvęs pasakiškas, jei nebūčiau susirgusi ūmia astma. Priepuolius sukeldavo drėgnas oras, ypač rūkas. Lietingomis dienomis ar kai tįsodavo rūkas negalėdavau išeiti į lauką. Nuolat būdavau įsitempusi: įdėmiai klausydavausi savo kvėpavimo, ar negirdėsiu menkausio švokštimo – pranašo, kad prieuolis artėja. Buvau dar maža, bet supratau: būtent dėl to esu kitokia. Bet kurią akimirklą plaučiams galėjo pritrūkti deguonies, o kiti vaikai, atrodo, visiškai negalvojo, kaip kvėpuoja.

Tik aštuntojo dešimtmečio pabaigoje atsirado galimybė inhaluoti bronchus plečiančiais vaistais nuo astmos. Tiems, kurie sirgo

anksčiau, reikėjo gulėti ir kvėpuoti, kol vaistai ims veikti, ir tikėtis geriausio. Dažnai priepuoliai būdavo tokie stiprūs, kad greitosios pagalbos automobilis skubiai veždavo į skubiosios pagalbos skyrių, ir kelias dienas buvau gydoma ligoninėje.

Beveik tiek pat, kiek desperatiškas oro gurkšnojimas, mane gąsdino naktys ligoninėje. Tais laikais lankymo valandos buvo ribotos net ir tėvams, kitaip jie tikriausiai būtų sėdėję prie manęs dieną ir naktį. Todėl gana neretai gulėdavau viena lovoje po ligoninės antklode, kuri atrodė tokia didelė. Priepuoliai dažniausiai užklupdavo rudenį. Pro palatos langą mačiau šiek tiek miško netoliese esančioje Galgbergeto gatvėje, kur lengviausi lapai jau buvo nukritę, o kiti dar laikėsi ant šakų ir spindėjo geltona ir oranžine spalva. Tas vaizdas savotiškai guodė, priminė namus. Tačiau, artėjant vakarui, palata darydavosi tarsi kitokia, o kampuose tai didėjo, tai mažėjo šešėliai. Baugu... Antiseptikų kvapai. Slaugytojos, įeinančios ir išeinančios kaip vaiduokliai. Sunkus kitų vaikų kvėpavimas. Kažkas miegodamas murmėjo žodžius tarsi kita kalba.

Norėdama nejausti vienatvės ir užmiršti baimę, užsimerkdavau ir sau pasakodavau istorijas, kurios vyko toli nuo čia. Ten praleidau daugybę naktų, mintyse kartodama įsivaizduojamas pasakas, o kai „filmas“ neprasidėdavo, galvodavau apie girdėtas istorijas ir tapdavau viena iš pagrindinių veikėjų. Galbūt naktys ligoninėje man sukūrė lakią vaizduotę.

Tais laikais dauguma šeimų turėjo šeimos gydytoją, kuris atvykdavo į namus. Mūsų daktaras Magnussonas visada buvo kviečiamas, kai mane ištikdavo astmos priepuolis. Per vieną ypač sunkų priepuolį, kai laukėme greitosios pagalbos, girdėjau, kaip mano nevilties apimtas tėvas klausė: „Ar ji pasveiks?“ Prieš tyliai ir neužtikrintai atsakydamas: „Kartais praeina“, gydytojas ilgokai patylėjo. Tai buvo

ne tiek atsakymas, kiek siaubingo netikrumo pripažinimas. Žodžiai man įstrigo aptemusiose smegenyse. Vėliau gyvenime pusiau juokais užsiminiau, kad gydytojo žodžiai veikė kaip hipnozė: astma dingo vos po kelių mėnesių, prieš pat man pradedant lankyti mokyklą. Priepuoliai išnyko ir niekada nebepasikartojo. Nuo tada galėjau gyventi normalų gyvenimą.

Jei bandyčiau apibūdinti save mokyklos laikais, sakyčiau, kad buvau ta, kuri ne visai pritapo. Iš manęs niekada nesityčiojo, turėjau draugų, buvau visuotinai pripažinta, gaudavau gerus pažymius, bet nebuvau viena populiariausių.

Mano šeima skyrėsi nuo tipiško aštuntojo dešimtmečio idealo. Mūsų namai priminė meno muziejaus, muzikos studijos ir bibliotekos derinį. Visur lentynos su knygomis, tėčio muzikos sistemos, instrumentai, kuriais jis grojo, šimtai vinilinių plokštelių ir abstrakčiuoju menu išpuoštos sienos. Be to, mama svetainėje turėjo fotokampelį, o pirmame aukšte – tamsųjį kambarį. Atėjusius mano draugus apimdavo nuostaba, bet ir abejonės. Buvo taip akivaizdu, kad esame kitokie, o kitoniškumas vaikui gali būti keistas. Man patiko tėvų sukurti namai, o labiausiai mylėjau tėvus.

Mano tėvas šviesiaplaukis, šviesios odos, šviesiai mėlynų akių ir su tarpu tarp priekinių dantų, dėl to iki pat senatvės atrodė kaip berniukas. Jis meniškos sielos, kūrybingas, jautrus ir melodramiškas. Mama tamsiaplaukė, žalių akių ir mėgstanti saulės vonias, todėl būdavo įdegusi ištisus metus. Ji buvo tik šiek tiek daugiau nei penkių pėdų ūgio, bet asmenybė kompensavo nedidelį ūgį. Mama – gamtos jėga, kojomis tvirtai stovinti ant žemės. Ji tiksliai valdė mažą laivelį – mūsų šeimą – ir mums pasisekė, nes su tėčiu prie vairo tikriausiai

būtume apvirtę. Tėvai papildė vienas kitą. Ji buvo ramybė, o jis – audra. Jie labai retai ginčydavosi, bet kai susipykdavo, paskutinį žodį visada tardavo mama.

Iš tėvo perėmiau meilę muzikai ir literatūrai ir tikriausiai lengvai plykstelintį temperamentą. Mama mane išmokė daugumos dalykų apie gamtą ir fotografiją. Taip pat kai kurių praktinių dalykų, pavyzdžiui, kad negalima leisti pinigų, kurių neturi. Kai jie su tėčiu tapo pora, ji greitai sumokėjo jo skolas, perėmė bendrus finansus ir skyrė jam pašalpą visam likusiam gyvenimui. Ji buvo ryžtinga daugeliu atžvilgių, bet niekada nebuvo šaltakraujiška. Jos graži šypsena niekada nedingo iš akių, o juokas čiurleno tarsi upė.

Ankstyvaisiais mokslo metais laimingiausia buvau namie. Tėvai labai norėjo, kad nuo mažens turėčiau galimybę susipažinti su muzika ir literatūra. Tėvas išmokė skambinti pianinu, o rašyti išgalvotas istorijas pradėjau beveik iš karto, kai tik išmokau rašyti. Savo fantazijų perkėlimas ant popieriaus smegenims buvo toks pat natūralus, kaip dabar oras plaučiuose. Brolis Kristoferis taip pat greitai paniro į mūsų kūrybos pasaulį. Šeima buvo svarbiausia kultūra.

Apie pirmuosius savo gyvenimo metus sektoje galėčiau papasakoti daug, bet tai turėtų būti biografija apie gyvenimą sektoje. Kaip ir dauguma žmonių, kurie narplioja savo klystkelių, atsakymų ieškojau vaikystėje, tačiau, išskyrus laikotarpį, kai sirgau, kaip rašiau, tada buvau laiminga. Tiesa, nuo mažens neįprastai žavėjo antgamtiniai dalykai: vaiduokliai, piktosios ir gerosios dvasios, angelai ir demonai. Tačiau tokį susidomėjimą skatino ne tėvai ateistai, būti vertinę moksliniu požiūriu. Siekdama suprasti daugiau, ėmiau nagrinėti paauglystę, kai užklupo nerimas.

2 SKYRIUS

METAMORFOZĖ

Ankstyvoji paauglystė yra kažkas keisto: fiziškai augi sparčiai, o mąstymas užstrigęs kaip vaikystėje. Tai pereinamasis laikotarpis, kai protinė branda pasiveja fizinę.

Būdama paauglė, kartais su grupe draugų laisvalaikį leisdavau žirgų ūkyje. Mainais už jodinėjimą žirgais valydavome arklides. Vienas to meto įvykis išliko atmintyje.

Man penkiolika. Vėlyva lapkričio vidurio popietė, šalta, bet nevėjuota. Ką tik grįžtu iš miško ir vedu žirgą į arklidę. Paprastai jodinėju viena. Saulė leidžiasi vakarop: dangus, nusidažęs oranžine spalva, uždega eglių viršūnes. Naktį šals – kvėpuoju jau sunkiai. Kažkas mane priverčia sustoti. Nesuprantu, kas. Negaliu nė krustelėti. Žirgas švelniai snukiu stukteli man į petį, bet aš to beveik nesuvokiu. Kelioms akimirkoms nugrimztu į save. Tada nukreipiu akis į saulę ir suprantu, kad kažkas keičiasi. Išorėje – niekas, bet viduje vyksta esminė pervarta.

Tą akimirką prasidėjo transformacija. Jau buvo pradėjusi priaugti šiek tiek svorio, ir kūno formos darėsi aptakesnės, o veidas, buvęs įdubęs ir blyškus, darėsi apvalesnis ir rausvesnis. Pradėjau jaustis neįtikėtinai gyva. Tai neįvyko per naktį, tačiau gana greitai. Pasikeitė mąstysena. Staiga ėmiau abejoti tuo, kas atrodė savaime suprantama,

ir tapau aršia debatų dalyve mokykloje ir už jos ribų. Rašiau poeziją. Berniukai į mane žiūrėjo su nauju susidomėjimu. Ieškojau draugų, kurie domėjosi kultūra ir socialiniais klausimais.

Paauglystėje man daug reikė dvi draugės. Viena – Ackie. Ji po kelerių metų Vokietijoje grįžo į Švediją, mes mokėmės paralelinėse klasėse ir greitai susidraugavome. Ackie daug skaitė, buvo sportiška ir turėjo tokį pat šmaikštų humorą, kaip ir aš. Daugelyje intymių pokalbių ėmėme smerkti visuomenę ir kasdienio gyvenimo nuobodulį. Buvome priešiškos aukštuomenei, save laikėme revoliucionierėmis, bet, tiesą sakant, daugiausia tai apsiribojo kalbomis. Savo maišto įkarštyje vis dar gerbėme autoritetus.

Kita draugė – Anna Catrina. Ji daugeliu atžvilgių buvo mano ir Ackie priešingybė. Rami ir šiek tiek atsargi. Kai gyvenime siausdavo audros, kaip dažnai būna melodramiškais paauglystės metais, ji man buvo stipri atrama. Ji – viena geriausių iš mano pažįstamų žmonių, tokia draugė, kokios ieškai, sektoje iškentęs dvidešimt penkerius metus. Anna Catrina man labai padėjo atsigausti.

Vasarą su Ackie sumanėme keliauti autostopu po Europą. Mums buvo tik šešiolika, todėl tėvai iš pradžių, švelniai tariant, buvo nusiteikę priešišškai. Ackie mamai prasidėjo isterija, po jos – migrena, nuolatinė bėda, kai susiginčydavo su savo vaikais. Mano mama ir tėtis buvo ramesni. Jų akys aptemo iš susirūpinimo, akys užvertos. Kad nuramintume tėvus, Ackie genialiai sugalvojo nupirkti traukinio bilietus. Tais laikais *Interrail* kortelės buvo populiarios tarp jaunų žmonių. Retkarčiais jomis naudodavomės, bet dažniausiai keldavome nykščius prie išvažiavimų iš Europos greitkelių. Tai vyko laikais, kai kelionė autostopu dar nebuvo iškart siejama su apipylėjais, žmogžudystėmis ir išprievartavimais. Dauguma žmonių, kurie mus paimdavo, buvo sunkvežimių vairuotojai, ieškantys

Skaitykite likusius
348 iš **368** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Unikalus asmeninis pasakojimas iš prieštaringai vertinamos Scientologijos bažnyčios vidaus – atviras žvilgsnis į gyvenimą slaptose ir kontroliuojančioje organizacijoje, į patirtas psichologines manipuliacijas, izoliaciją ir psichinę prievartą, apie galios struktūras, smurtą, pažeminimo žaidimus ir sienas, laikancias nelaisvėje, apie dramatišką pabėgimą ir apie tai, kaip sekta persekioja išdrįsusius ją palikti.

Vos devyniolikos metų Mariette Lindstein, jauna, ieškanti savęs ir gyvenimo prasmės moteris, įsitraukė į Scientologijos bažnyčią Malmėje ir per dvidešimt penkerius metus prasiskynė kelią per visus hierarchijos lygmenis iki pat viršūnės. Ji pati šį laikotarpį pavadino 25-iais pragaro metais. Tiek laiko jai prireikė, kad suprastų, jog turi ištrūkti iš sektos ir sugebėtų tai padaryti.

Autobiografinėje knygoje „25 metai pragare“ ji pasakoja apie gyvenimą JAV, Scientologijos bažnyčios būstinėje, kur gyvena greta aukščiausių vadovų ir susipažino su Tomu Kruzu bei Džonu Travolta.

Parašiusi devynis romanus, kuriuose remiamasi patirtimi, įgyta sektoje, dabar ji pirmą kartą pasakoja savo asmeninę istoriją. Savo autobiografijoje ji leidžia skaitytojui susipažinti su uždaru pasauliu, kuris daugumai neprieinamas. Tai pasakojimas apie tai, kas verčia žmogų pereiti ugnį ir vandenį, kad atrastų nepriklausomybę ir pagaliau namus, išlikimo ir nepasidavimo istorija. Istorija apie pabėgimą nuo scientologijos ir ilgą bei skausmingą kelionę link išgyjimo ir gyvenimo susigrąžinimo.

Knygoje Mariette taip pat pasakoja apie vidinę Scientologijos bažnyčios veikimą, atskleidžia jos prievartinę praktiką, kultą primenančius ritualus ir būdus, kuriais joje slopinami prieštaravimai ir savarankiškas mąstymas. Jos pasakojimas – išspėjimas apie kultų pavojų, ir vilties žinutė tiems, kurie siekia išsivaduoti iš slegiančios aplinkos.

Hydrotaruz: Atleis, Halmstadi

Mariette Lindstein – pabėgusi iš kulto, autorė ir lektorė, paskyrusi savo gyvenimą kitų žmonių švietimui apie kultus. Ji dvidešimt penkerius metus buvo Scientologijos bažnyčios narė ir šią patirtį aprašė autobiografinėje knygoje „25 metai pragare“ bei panaudojo kituose savo romanuose. Su vyru ir trimis šūnimis ji gyvena Marbäcke, netoli Halmstado.

Kiekviena nupirktą
knygą = pasodintas medis

www.obuolys.lt

Slaptas klubas

ISBN 978-609-484-760-8

9 786094 847608

Grožinė literatūra > Autobiografija